

ikke gøre mig skyldig i nogen Uretfærdighed overfor Ministeren. Jeg skal indrømme, at han nu paa dette Trin af Forhandlingerne ikke er i Stand til, selv om han i øvrigt vilde, at foretage store Forandringer; men Forsvarsministeren kunde ved en Gerning fra sin Plads „derovre“ have ydet et offervilligt Arbejde paa et tidligere Tidspunkt. Den Mand, der har tænkt paa, om han ikke for Fredens Skyld skulde have stillet sig ved sin Forgængers Side, og den Mand, der i sin Valgkreds har sagt for sidste Valg, at hvis Flertallet vilde et Værn for Hovedstadens Landside, skulde han gaa med, den Mand kunde ved Arbejde i Tide have sikret os et bedre Forsvar.

At Forsvarslovene, som de her foreligge, maa bringe Forvirring i Højres, og jo ogsaa i de Frikonservatives, Rækker, er naturligt. Vi ere nemlig alle enige om, hvorledes det burde være, ja selv om Lovgivningsmagten ikke vilde bevilge flere Penge til Forsvarsvæsenet, men vi ere her stillede overfor en Situation, som vi aabent sige er en Nødstilstand for os. Den Forsvarsordning, som skal gælde indtil 1922, er ved et Magtbud uadskilleligt forbunden med den umulige Ordning — den efter vor Mening umulige Ordning, som skal gælde efter 1922. Vi kunne ikke rive dem fra hinanden. Det er det, der volder Forvirring og ogsaa giver Anledning til, at de, der leve af Skadefryd, her faa sig — længe varer det vist ikke — en velkommen Lejlighed til at lade denne Skadefryd florere. Det vide vi meget godt, og det er i og for sig ikke saa særlig tiltalende at være Genstand for; men vi vedkende os aabent, at Forholdene ligge saadan, at der kan gives Anledning til denne Skadefryd. Men jeg tror, at igennem Skadefryden ville ogsaa andre Ord skære, først og fremmest de alvorlige Ord, som overfor Forsvarsministeren forleden Dag blev udtalte af en af vort Lands bedste Mænd og mest offervillige Patrioter, da han motiverede oppe i Landstinget, at han ikke turde paatage sig Ansvar for at vælte det, der nu med store Vanskeligheder og efter lang Tids Arbejde og Slid var tilvejebragt.

Maa jeg i Parentes sige til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at naar han før sagde, at han, hvis han ikke var saa overbevist om, at Afrustning var det eneste sande, vilde stille sig paa General Kühnells Standpunkt og forsvare det, var det jo en meget interessant Udtalelse, thi den staar i den mest skærende Modsætning til, hvad

det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) har sagt i sin Tale ovre i Jylland den 25. Juli. Han sagde nemlig, at kunde han ikke opnaa Afrustningen, vilde han gaa med til en Forsvarsordning sammen med de Radikale paa en halv Snes Millioner. Se, hvis det ærede Medlem kom i den Situation, kunde vi maaske ogsaa se der en lignende Splittelse som den, de nu se, ikke om selve Sagen, men med Hensyn til, hvorledes man skal stille sig ved Afstemningen om denne Sag.

Jeg kan ikke stemme Ja til en Bestemmelse som den, der findes i § 3, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale; men jeg vil ved min Stemme heller ikke bidrage til at vælte det, der nu er . . . (Latter) . . . *fordi*, fordi det positive, der nu skal udføres i Henhold til Lovene i Løbet af de kommende Aar, alt er af en saadan Natur, at det gaar i den rigtige Retning. Men vi fik ikke Forsvarssagen løst ved denne Lejlighed, saaledes som Tusinder og atter Tusinder i dette Land havde haabet, man fik den kun løst halvt. Og gid nu ikke vort Land igen maa komme ind under Halvhedens Forbandelse, som tidligere har været over det. Gid vi ved at lægge Haanden paa Ploven kunne faa ogsaa den anden Halvdel ført frem, inden det bliver for silde.

Med Hensyn til Hærloven er min Opfattelse af de Udtalelser, der foreligge om denne, den, at Hærloven ikke kan siges at være godkendt af Sagkundskaben. De Forslag, der gik her fra Folketinget op til Landstinget, indeholdt jo forskellige svage Punkter. For det første var der ikke overført til Sjælland det Antal Batailloner, som Sagkundskaben har anset for nødvendig, naar der skal optages et virkeligt Kystforsvar, og dernæst havde vort Fodfolk ikke faaet nogen som helst Forsyning med Maskinskyts. Maskinskyts er jo i de senere Tider indført i andre Landes Hære. Vi have fornøylig kunnet se af Beretningerne om Manøvrerne nede i Tyskland, at det er indført der. Frankrig har indført det i sine Grænsekorps og er nu vist i Færd med at indføre det ogsaa i de øvrige Korps.

Altsaa, Hærloven led, saaledes som den gik fra Folketinget, af væsentlige Mangler. Nu har, saaledes som det jo ogsaa var sikret os i Forvejen hernelde, efterat disse Love ere komne op i Landstinget, Sagkundskaben faaet Lejlighed til at udtale sig om Forsvarsplanen, den samlede Række af Forslag. Og de sagkyndige have da udtalt det, som ogsaa vor ærede